

знати думи, говорени въ языкъ тѣ, то навѣрно тѣ ще можтъ да станжтъ хиляда, двѣ, може би и три хиляди. Но ако речемъ че говоримий тѣ ни языкъ състои отъ чѣтиредесетъ хиляди думи, или повече, то тогазь единъ необразованъ и неученъ человекъ може ли да ги знае всички тѣ, когато знайме, че доро и учени тѣ ги не знажтъ напълно?

Треба да знайме, че всички тѣ образовани народи иматъ своя та книжнина, която въ нѣкои си бива по обработена, по пълна и по богата; а въ нѣкои по слаба и бѣдна. Сѣкой единъ отъ тѣзи народи има свои учени, отъ които нѣкои си сж по-святавали цѣлий тѣ си животъ съ свои тѣ искусни съчинения върху языкъ тѣ, съ свои тѣ точни издирвания само и само да можтъ съ това да убогатжтъ своя та книжевность. Таквизи учени мжже по языкъ тѣ, по книжнина та, таквизито грамматици, филолози и литератори дѣлжтъ всички тѣ думи въ языкъ тѣ си на по нѣколко части: едни отъ тѣхъ обикновено ги дѣлжтъ на десетъ части, други на повече, а трети на по малко. До сега колко то отъ наши тѣ учени сж писали по тая часть, по книжнина та ни, повечето отъ тѣхъ, раздѣлятъ говоримий тѣ нашъ български языкъ, т. е. всички тѣ думи, колкото той съдържа, на десетъ дѣлове, наречени *десетъ тѣ части на Рѣчь та*; тукъ подъ име то *Рѣчь*, треба да проумѣваме цѣлий тѣ языкъ, т. е. всички тѣ думи употребяеми въ говоръ тѣ. При това още треба да знайме че части тѣ на Рѣчь та сж неравни помежду си, по броежъ тѣ на свои тѣ думи, които сѣка една отдѣлно заключава въ себе. —

Тѣзи десетъ части се уприличаватъ на десетъ